

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ

МІЖНАРОДНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

СТАНОВЛЕННЯ ОСОБИСТОСТІ ПРОФЕСІОНАЛА: ПЕРСПЕКТИВИ Й РОЗВИТОК

МАТЕРІАЛИ

**II-ої Міжнародної науково-практичної конференції
(15-16 лютого 2013 року)**

Головченко М. Ф.	
Культурна функція держави та основні завдання загальнодержавних органів управління культурною сферою.....	213
Головченко О. М.	
Підготовка кадрів по забезпеченню економічної безпеки в сучасних умовах.....	215
Крижановский А. Ф.	
Компетентностная парадигма в правовой сфере и ее понятийно-категориальный аппарат.....	219
Лизун І. Ф.	
Правові засади роботи соціального педагога в умовах загальноосвітнього навчального закладу.....	221
Прудка Л. М.	
Якісне формування професійної стійкості – запорука ефективного виконання службових задач працівниками карного розшуку.....	223
Рудницький В. Є.	
Міжнародна організація кримінальної поліції (Інтерпол).....	226
Суслопарова С. К.	
Тлумачення правових норм як спосіб подолання онтологічних протиріч у рамках сучасної парадигми права.....	228
Трегубенко Т. В.	
Проблеми психологічної напруженості у професійній діяльності (аналіз наукових підходів).....	234
Тягнирядно Є. В.	
Роль практичної риторики в професійній діяльності юриста.....	238
Чекмарьова І. М.	
Професійна культура юриста як особистості.....	242

Секція 4. Педагогічні засади профорієнтаційної роботи з учнівською молоддю

Бартенева І. А.	
Психолого-педагогические основы взаимодействия педагога с детьми девиантного поведения на уроке.....	246
Боделан І. В.	
Некоторые приемы технологии развития критического мышления	249
Гавриченко М. Д.	
Компаративный подход при изучении литературы.....	252
Денисенко А. В.	
Личностно - ориентированное обучение на уроках математики.....	259

- превентивне виховання (через засоби масової інформації, в ході виконання шкільних предметів в рамках навчальних програм або як факультетний предмет), метою якого є формування в учнів орієнтації на здоровий спосіб життя та захист психічного здоров'я, профілактика алкоголізму, наркоманії, СНІДу і злочинності серед неповнолітніх).
- культурно-дозвіллева діяльність (сприяння розвитку здібностей особистості, залучення дітей, підлітків, їх батьків до позакласної роботи за інтересами, організація пізнавально-дозвіллевої діяльності і т. ін.) [3, с. 5-6].

Таким чином, соціальний педагог – це спеціаліст, який працює в умовах загальноосвітнього закладу, діяльність якого спрямована на сферу соціально-педагогічної або освітньо-виховної роботи, що забезпечує захист прав дітей, підлітків і молоді; сприяє їм у період соціального та професійного становлення.

Література:

1. Положення про психологічну службу системи освіти України // Середня освіта в Україні. Нормативно-правове регулювання / За заг. ред. В.С. Журавського. – К.: ФОРУМ, 2004. – С. 881 – 889.
2. Про освіту (Закон УРСР від 23.05.1991 № 1060 – XII) // Середня освіта в Україні. Нормативно-правове регулювання / За заг. ред. В.С. Журавського. – К.: Форум, 2004. – С. 26 – 58.
3. Сокольська Л.П. Робота соціального педагога в закладах освіти. Конспект лекцій для студентів спеціальності «Соціальна педагогіка та практична психологія» / Л.П. Сокольська. – Хмельницький: ХНУ, 2006. – 98 с.

Прудка Л. М.

начальник відділення методичного
забезпечення навчального процесу
ОДУВС, м. Одеса, Україна

ЯКІСНЕ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ СТІЙКОСТІ – ЗАПОРУКА ЕФЕКТИВНОГО ВИКОНАННЯ СЛУЖБОВИХ ЗАДАЧ ПРАЦІВНИКАМИ КАРНОГО РОЗШУКУ

Діяльність ОВС висуває високі вимоги як до особистих (психофізіологічних і психологічних) якостей, так і до професійної майстерності працівників карного розшуку, що конче необхідні для успішного виконання поставлених перед ними службових задач.

Збільшення напруженості в професійній діяльності [1], [2], висока

«ціна» і відповідальність за прийняті рішення, виконання дій в умовах дефіциту часу - все це постійно посилює вимоги до працівників карного розшуку. Приймаючи до уваги вищевказане, проблема формування професійної стійкості, з нашої точки зору, наразі є актуальною і у зв'язку з нестабільністю і надзвичайністю різних ситуацій, які сприяють до виникнення у працівників карного розшуку стану тривалої психічної напруги що, безумовно, знижує їх боєздатність.

Недостатня професійно-психологічна підготовленість співробітника нерідко є причиною промахів і помилок, які мають часом фатальні наслідки в екстремальних ситуаціях [3].

Недостатня психологічна підготовленість, низький рівень професійної стійкості часто виступають причиною зниження ефективності розв'язання службових задач.

Особливу небезпеку становить висока ймовірність допущення недостатньо підготовленими в психологічному відношенні співробітниками неточностей, промахів, прорахунків, помилок саме в найвідповідальніші, психологічно напружені моменти розв'язання службової задачі, коли якість дій повинна бути найкращою. Усе це визначає важливість і необхідність цілеспрямованого формування професійної стійкості особового складу, яка виступає важливим компонентом його психологічної підготовленості.

Працівникам карного розшуку в процесі виконання їх професійної діяльності повинна бути притаманна висока потреба у пошуках нових засобів протидії правопорушникам, розвитку відповідних особистих здібностей протидії негативним факторам середовища, творче і самокритичне відношення до себе й довкілля, готовність до опанування прийомів специфічних психологічних технік (нейролінгвістичне програмування, психосинтез, групотерапія, соціально-психологічний тренінг тощо).

Крім того вміння саморегуляції психоемоційного стану надає можливість кожному ефективно подолати деструктивний вплив негативних життєвих обставин, середовища [4] і сформувати необхідну стійкість особистості працівника ОВС.

Вищеназвані обставини потребують оперативного корегування навчально-виховного процесу, відповідних змін в його методичному забезпеченні в галузевих навчальних закладах системи МВС, а також в процесі професійної (службової) підготовки в практичних підрозділах ОВС, які б відповідали вимогам і викликали сьогодення.

В навчальному процесі слід використовувати активні, відповідаючи сучасним вимогам, методи навчання: психодіагностику (спостере-

ження, бесіда, тестування); тренінги по розвитку професійної пам'яті, уваги та спостережливості; психофізичні тренінги по подоланню перешкод (ускладнення навчальних завдань, смуга перешкод, лабіринти); ідеомоторне тренування; тренінги з використанням елементів несподіваності, дефіциту часу, шумових та вогневих ефектів (морально-психологічна смуга); тренінги по освоєнню ситуацій, пов'язаних з сприйняттям страждань, крові, поранень, травм, трупів; навчання основам аутогенного тренування; тренінги самонавіання, самопереко-нання, настрою; ситуативно-образне психореґулююче тренування, уявне перерахування працівником ОВС індивідуально-ціннісних якостей і ситуацій, в яких йому щось удалось).

Доцільність практичних занять, тренінгів виправдана існуванням психологічної закономірності: людина, що потрапляє неодноразово в складні умови і яка з ними впоралася, має більш шансів вийти з честю із чергової екстремальної ситуації, чим той, хто ніколи не потрапляв до них.

Отже, слід прийти до загального висновку – якісна підготовка професіоналів – працівників карного розшуку можлива лише за умов постійного удосконалення навчального процесу у вищих навчальних закладах системи МВС, тісного взаємозв'язку теоретичного навчання з практичною діяльністю оперативних підрозділів ОВС в сучасних умовах.

Працівник карного розшуку повинен знати і володіти комплексом прийомів, що регулюють емоційний стан при ускладненні ситуації (самоконтроль за зовнішніми проявами емоцій, самонаказ, самосхвалення, аутогенне тренування та інш.), що надасть можливість ефективно виконувати службові обов'язки в процесі своєї професійної діяльності.

Література:

1. Авдеев В.В. Психологические основы повышения эффективности деятельности работников органов внутренних дел в экстремальных ситуациях. / В.В. Авдеев. – М.: РИО МВД, 1988. – 46 с.

2. Андросюк В.Г. Діяльність співробітників міліції в екстремальних умовах [Текст] /В.Г. Андросюк // Матеріали республ. наук.-практ. конф. „Практична психологія в органах внутрішніх справ”, (Київ, 1995 р.) – К.: РВВ Київського інституту внутрішніх справ України. – 1995. – С.42 – 45.

3. Бесчастный В.Н. Психотехнологии в подготовке работников ОВД для действий в экстремальных ситуациях / В.Н.Бесчастный // Психологические технологии в экстремальных видах деятельности: материалы междунар. науч.-практ. конф., г.Донецк, 22-23 мая 2008 г. – До-

нецк: ДЮИ ЛГУВД, 008. — С. 41-45.

4. Волженцева И.В. Методологические аспекты проблемы саморегуляции деятельности и психических состояний личности / И.В. Волженцева. // Вісник післядипломної освіти: зб. наук. праць. — Вип. 2(14), ч. 2: Психологія / голов. ред. В.В. Олійник. — 2010. — С. 28-39.

Рудницький В.Є.

доцент КНУВС,

м.Київ, Україна

МІЖНАРОДНА ОРГАНІЗАЦІЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ (ІНТЕРПОЛ)

Інтерпол (англ. Interpol - словоскорочення від International Criminal Police Organization) — Міжнародна організація кримінальної поліції (МОКП) [1]. Це єдина міжнародна організація, яка приймає безпосередню участь у боротьбі за злочинністю. У 1923 році у Відні був скликаний Міжнародний поліцейський конгрес, в роботі якого взяли участь 138 представників з 20 країн, в основному європейських, а також Японії, Китаю і США. Конгрес ухвалив рішення про установа Міжнародної комісії кримінальної поліції, а також її статут. Штаб-квартира організації розмістилася у Відні.

Згідно ст. 1 статуту, основні цілі Комісії полягали в тому, щоб сприяти формуванню практики надання взаємної службової допомоги між органами безпеки в рамках діючих в окремих країнах законів і піклуватися про створення і успішну діяльність всіх установ, покликаних вести боротьбу з кримінальними злочинами.

Проте ні статут 1923 року, ні тимчасові правила не відповідали вимогам і реаліям сучасного життя. Тому в 1954 році учасники сесії Комісії ухвалили рішення про розробку і ухвалення нового статуту організації. Новий статут був прийнятий в 1956 році у Відні. Він закріпив нову назву організації — Міжнародна організація кримінальної поліції (Інтерпол). Місцем її перебування є Ліон (Франція).

Основні цілі, які ставить перед собою Інтерпол, — це забезпечення широкої взаємодії всіх національних органів кримінальної поліції, розвиток установ по попередженню злочинності і боротьбі з нею. Основні напрями діяльності: реєстрація і зберігання відомостей про «міжнародних злочинців» (наприклад, Інтерпол має картотеку на більш ніж 600 терористичних організацій) і злочини міжнародного характеру;